

En Descobert

La Veu de la Majoria

ÉPOCA V –EDICIÓ ELECTRÒNIC@ NÚM. 2 – SETEMBRE 2002

Editat per Secció Sindical Comfia-CCOO
caixaterrassa *



PROTOTIP D'EMPLEAT MODELIC



OBJECTIUS ASSEQUIBLES

SUMARI

- **Editorial**
- **Col·laboracions**
- **Notícies**
- **Cultura**
- **Humor**
- **Programació TV**
- **.....**

LA VAGA GENERAL DEL 20-J

La vaga general a Catalunya ha estat secundada per un 85,9% dels treballadors, segons els sindicats, i un 40,6% segons la Generalitat, en una jornada marcada pel compliment dels serveis mínims en transport i l'absència d'incidents significatius. Els sindicats CCOO i UGT han xifrat en un 85,9% el seguiment per part dels treballadors catalans de la vaga general. Això suposa, segons les dades d'aquests sindicats, que més d'1,7 milions de treballadors han fet vaga en diversos sectors de l'economia catalana. Per demarcacions, el



seguiment ha estat del 85% a Barcelona, del 90% a Tarragona, del 82% a Lleida i del 87% a Girona, segons aquests sindicats, que han qualificat de "triomf" i "èxit rotund" el desenvolupament de la vaga general a Catalunya. Per a la patronal catalana Foment el 37% dels treballadors de Catalunya han seguit la vaga, principalment a la indústria, seguida de la construcció i els serveis, mentre que a l'agricultura ha tingut un seguiment desigual. LES DADES DE LA GENERALITAT Per la seva part, la Generalitat ha assegurat que el 40,6% dels treballadors catalans i el 38% de les empreses han seguit la vaga de forma total o parcial.



El conseller de Treball, Lluís Franco, ha destacat que el seguiment per part dels treballadors ha estat inferior al de la vaga general de 1988 (63%) i superior al de les aturades generals de 1992 (28,7%) i 1994 (33,6%), en aquests tres últims casos contra la política laboral dels governs socialistes. Segons la Generalitat, a la província de Barcelona, un 41% de les empreses han secundat la vaga, així com un 45% dels treballadors, percentatges que pugen al 37 i al 30%, respectivament, en la demarcació de Tarragona. A la província de Girona han seguit la vaga un 24% de les empreses i un 25% dels treballadors, i en la de Lleida un 31% de les empreses i un 24% dels treballadors, segons Treball. Per sectors, el d'agricultura



ha registrat un seguiment del 62% en les empreses i del 20% dels treballadors. En la construcció han secundat l'atur un 47% de les empreses i un 40% dels treballadors i en Serveis un 33% i un 35%, respectivament. A l'administració de la Generalitat el seguiment de la vaga ha estat del 26%. En Sanitat l'atur ha estat del 22,4%, en l'ensenyament públic del 49% (un 60% a la província de Barcelona) i en Justícia d'un 20%.

Informació i fotografies d'Internet

METER LA MANO EN LAS CAJAS

En abril de 1975, cuando la dictadura estaba agotando sus días, Rafael Cabello de Alba, el último ministro de Economía de Franco, firmó un decreto con el pretexto de impulsar la renovación de los gestores de las Cajas de Ahorro. El núcleo de la reforma consistía en limitar a 75 años la edad de los consejeros y a 70 la de los directores generales. Pero lo cierto es que el decreto de 3 de abril de 1975 tenía un objetivo más preciso: sustituir al entonces director general de La Caixa, Enrique Luño Peña, al frente de la entidad desde 1939. Luño había dirigido como comisario la depuración de los empleados que llevó a la cárcel al director legal de la entidad, Joseph Maria Boix.

La intención de Cabello no se limitaba a jubilar a Luño. El ministro tenía su propio candidato, cuyo retrato robot había dibujado crípticamente: "Ha de ser catalán, independiente, técnico y joven". El *tapado* del Gobierno era Joseph Jané Solà, catedrático de Política Económica, uno de sus asesores económicos de mayor confianza.

Pero la maniobra fracasó. El nombramiento del director general era competencia del consejo de La Caixa, y su presidente, Narcís de Carreras, se opuso frontalmente a la imposición. Hubo forcejeo durante meses, y en algún momento Carreras llegó a colgarle el teléfono al ministro. Murió Franco, y en febrero de 1976, el titular de Economía del primer Gobierno de la Monarquía, Juan Miguel Villar Mir, aceptó al candidato del consejo de La Caixa, Josep Vilarasau.

En aquella ocasión, a pesar de las presiones, prevaleció la decisión del consejo. Pero la primera renovación profunda de las cajas no se registró hasta agosto de 1977, con el conocido decreto de Fuentes Quintana, que permitió a las entidades de ahorro realizar las mismas operaciones que los bancos y abrir sus consejos a representantes de los impositores y ayuntamientos.

Transcurridos 27 años, la historia que algunos quieren repetir roza la caricatura. La renovación de las cajas que impulsale PP parece una calculada sustitución de determinados directivos —a través de una norma que limitaría a 70 años la edad de los consejeros— por otros ejecutivos con mejor sintonía/dependencia del Gobierno. También parece que en esta ocasión hay un objetivo prioritario, tal y como explicitó recientemente Jorge Moragas, secretario ejecutivo de relaciones internacionales del Partido Popular: La Caixa, la tercera entidad financiera española.

El problema es que su actual presidente, Joseph Vilarasau, de 71 años, "*no obedece*", según círculos próximos al PP. Y también en este caso parece que se está configurando una foto robot del sustituto previsto, en la que podrían encajar desde el ministro Joseph Piqué, hasta ciertos ejecutivos de confianza del Gobierno. Así, la toma de La Caixa sería el paso siguiente de un efecto dominó iniciado con el BBVA tras la tentativa frustrada con el BSCH.

La iniciativa de limitar la edad de los consejeros mediante una norma básica chocaría con las leyes de cajas de la Generalitat de Cataluña, de otras autonomías, y con la doctrina del Tribunal Constitucional. Los Parlamentos autonómicos recurrirían con toda seguridad, por la invasión de competencias: pero llegarían tarde, porque ese recurso carece de efectos suspensivos.

El verdadero problema de las cajas no es la edad de sus consejeros. Está en otra parte. En efecto, la regulación de las entidades de ahorro, que representan el 45% del sistema financiero español, precisa una profunda reforma especialmente para resolver su deficiente sistema de capitalización y para "fortalecer la autoridad de sus órganos de gobierno y prevenir contra su politización", como señala el profesor Joan Cals.

El propio gobernador del Banco de España, Jaime Caruana, ya advirtió hace un año sobre los riesgos que implicaban para las cajas los actuales mecanismos de capitalización a través de emisiones de acciones preferentes. Caruana fue entonces taxativo: "*Niveles de acciones preferentes por encima del 30% de los recursos propios básicos no son recomendables*". La capitalización es el viejo talón de Aquiles de las cajas. A diferencia de los bancos, las entidades de ahorro carecen de acciones y, por tanto, no pueden recurrir a las ampliaciones de capital. Su forma tradicional de capitalizarse ha sido a base de dedicar en ello una parte de sus beneficios.

Durante los últimos años las cajas, siguiendo la senda de los bancos, han intentado resolver este viejo problema a través de las llamadas participaciones o acciones preferentes, un peligroso atajo, cuya heterodoxia inquieta cada día más a los reguladores.

Lo que nunca se cuenta de las participaciones preferentes es que por motivos tributarios son emitidas por sociedades radicadas en paraísos fiscales, como las islas Caimán, sorprendentemente por recomendación de las propias autoridades. Un mecanismo de difícil justificación después del caso de lñas cuentas secretas del BBVA. Además la intensificación de la globalización complica cada vez más el control de estas sociedades que cuentan con el aval de las propias cajas.

La sustitución propuesta de las participaciones preferentes por las cuotas participativas que probablemente incluirá la Ley Financiera, difícilmente resolverá un problema que requiere un debate mucho más profundo. La Ley financiera, un verdadero cajón de sastre afecta a ¡no menos de 18 leyes! —desde la reforma de la Bolsa, seguros, cooperativas, capital riesgo, pequeñas y medianas empresas—, no es seguramente el lugar más adecuado para regular una transformación tan profunda y específica como requieren las cajas de ahorro.....

FORMACIO PROFESSIONAL - 1ª PART – LLIÇO 1ª

Interessats contactar amb la corresponent Direcció de Zona.

Mensaje nº 33: "¿Es usted un directivo muy ocupado?"

Quando un directivo está muy ocupado, tanto que no tiene tiempo para nada, es que algo sucede. Hace bastante tiempo que leí sobre por qué los directivos andan tan ocupados y no tienen tiempo para nada. El autor argumentaba más o menos, que todo ello era la suma de dos de los principios básicos de Peter y de Parkinson. Por su lado, el Principio de Peter nos dice que "en una organización, cada persona asciende hasta su máximo nivel de incompetencia", ¿y qué hace entonces? La respuesta la tenemos en el principio de Parkinson: "a partir de este momento, y en adelante, empieza a multiplicar sus actividades y obligaciones hasta límites infinitos, para así ocultar su incompetencia". Estamos frente a un círculo vicioso; romperlo cuesta muchísimo, pues afecta a las raíces de la misma persona, a su propia autoestima, a su sentido del trabajo, a su pertenencia a un grupo, al respeto que le tiene el colectivo. La ineficiencia es bien conocida desde la antigüedad. Como escribió el poeta chino Dongpo en el siglo XI: "Yo quiero para mi hijo zafiedad y estupidez; sin cuitas, sin afán ... así llegará a ser ministro". La capacidad de defensa del ser humano frente a posibles agresiones a su autoestima es increíble: por un lado, la energía que genera para intentar demostrar que esto no es así, por otro, para echar las culpas a los otros de la propia incompetencia.

Lo interesante de ello es de que todo gira alrededor de dos ejes: "Mis objetivos personales y profesionales", y "la Gestión de mi tiempo".

El cuadro que sigue a continuación ilustra lo comentado:

	Objetivos Bajos	Objetivos Altos
Baja Gestión Tiempo	INUTILIDAD Desordenado, hay que buscar actividades fuera del trabajo, consume mucha energía a su alrededor. Alta ineficiencia personal	INEFICACIA GRUPAL Nunca se llega, produce altos niveles de stress, todo el mundo gira alrededor de este directivo. Alta ineficiencia propia y del equipo. Se difuminan los objetivos
Alta Gestión Tiempo	DESPERDICIO TÉCNICO Energías y recursos desperdiciados por los objetivos. Se alcanzan fácilmente los objetivos	FELIZ PRODUCTIVIDAD Los objetivos producen la tensión suficiente para implicarse, ser creativos y aportar valor añadido

La ineficacia viene de no tener objetivos o de tenerlos muy bajos, es decir, fácilmente alcanzables. Un objetivo tiene que significar un reto, algo que pueda ser alcanzable con la tensión lógica de una realidad, pero también de lo que significa volar más alto. Ello tiene que permitir asumir compromisos potentes, fuertes, que puedan ser asumidos por todo el grupo. La dispersión de los objetivos no conduce a ningún sitio.

Por otra parte, su origen también puede ser la baja eficacia en la Gestión del Tiempo, que origina tensiones, repeticiones, malentendidos con la consecuente baja de moral.

Quando uno se da cuenta de que está entrando en los principios de Peter o de Parkinson, hará bien en tomarse unos días de reflexión para centrar sus ideas, tirar todo lo superfluo, con humildad pero con decisión reconsiderar los nuevos objetivos desde la óptica de cuál es el valor añadido que apporto a la organización. Con esta revisión periódica, evitará llegar a los niveles de ineficiencia personal y profesional.

Ramon Montaner

SINISTRALITAT LABORAL

Com en moltes altres coses, sembla ser que hi ha categories pel que fa a les morts. Aquelles, bé sobretot una part, de les que es produeixen fruit de conflictes polítics són l'objectiu d'esforços coercitius, legals i mediàtics per tal que no es produeixin.

Ara bé, que me'n dieu de les morts produïdes per violència sexista, o de les que es produeixen en l'àmbit laboral?

Quantes mesures es destinen per pal·liar aquestes?

Sense ànim de voler bombardejar-vos amb xifres, crec necessari citar unes quantes dades, que a més de números representen persones, famílies, drames i un innumerable etcètera de conseqüències.

En el que va d'any al Principat de Catalunya s'han registrat 112.152 accidents laborals amb baixa, dels quals 119 amb resultat de mort.

Aquestes s'han produït bàsicament en els sectors de serveis, indústria i construcció.

Hauríem d'afegir-hi tots aquells sinistres laborals en aquells/es que treballen de forma irregular pel que fa a la seva legalitat o al reconeixement social de la seva feina, dintre dels que s'inclourien immigrants no regularitzats i mestresses de casa, per remarcar uns dels que més indefensió presenten en aquest sentit.

Sobre qui recau la màxima responsabilitat? Evidentment sobre la classe empresarial, així com sobre aquells organismes encarregats de vetllar pels drets dels treballadors/es i sobre aquells que han de vetllar per que els empresaris no treguin més beneficis econòmics estalviant costos que haurien d'anar destinats a mesures que garanteixin la seguretat dels treballadors/es que estan a les seves empreses.

Hi ha veus que s'alcen dient que també és responsabilitat dels treballadors/es.

Tenint en compte que l'augment de sinistralitat laboral es deu a l'increment de la subcontractació, a la precarietat laboral i a la temporalitat, trobo un insult arguments com aquest que representen pels qui els diuen escombrar fora de casa seva allò que ells/es mateixos/es provoquen.

Segles de lluita obrera per aconseguir uns drets mínims s'han anat per l'aigüera amb les innumbrables i infames reformes i polítiques laborals.

Cal tornar a aconseguir treballar en condicions dignes, amb seguretat i sobretot cal que a les coses se'ls digui pel seu nom i que no ens venguin duros a quatre pessetes.

I per això cal un marc legal que es posi a la pràctica per defensar aquells/es a qui ha de defensar, i que garanteixi els drets dels treballadors/es, incloses les mestresses de casa (que són un dels pilars bàsics de la societat), però també calen unes forces socials i sindicals que lluitin **realment** per aquests. I cal que es doni la importància que es mereix a aquesta gran problemàtica.

Lao Tse.

LA BANCA ÈTICA S'OBRE PAS

Mig centenar d'organitzacions han creat el germen d'una institució dedicada a donar crèdits a "insolvents" Els exclosos del sistema financer són els clients de la banca ètica. El seu únic aval és el projecte empresarial.

"Lucia Liebanés Gutiérrez no podia accedir als préstecs personals normals perquè no tenia avals. No obstant, ara regenta una floristeria a l'Hospitalet gràcies al microcrèdit de 8.250 euros (1.372.684 pessetes) que li va concedir la Fundació un Sol Món de Caixa Catalunya, sense demanar-li cap altra garantia que el seu projecte empresarial i cobrant-li un 6% d'interès fix anual (6,17% TAE).

Amb aquests diners, va pagar el traspàs, la reforma i el material amb què va posar en marxa un negoci que ara li permet fer front a les seves càrregues familiars.

Aquest no es res mes que un dels 71 microcrèdits, que han creat 159 llocs de treball, que aquesta fundació ha concedit, per un total de 614.901 euros (102,3 milions de pessetes), la majoria a emprenedors individuals que estan marginats del sistema financer normal per falta de solvència.

Tots ells també van aportar al projecte diners o material.

La fundació també finança projectes d'inserció sociolaboral de persones en situació de marginació, amb riscos d'exclusió social o amb dificultats d'integració, com per exemple presos, exdrogoaddictes, menors tutelats o joves ingressats en centres d'internament.

Per exemple, la fundació Engrunes va rebre 24.040 euros (quatre milions de pessetes) per donar feina a joves en la reparació de motocicletes, i l'Associació per la Reinserció de Dones (ARED) va obtenir 30.050 euros (cinc milions de pessetes) per a una botiga de comerç just. Un Sol Món cobra interès perquè el projecte «sigui sostenible», diu el seu director, Àngel Font, que destaca la nul·la morositat.

En les inversions també hi ha exclosos. El fons d'inversió Fons Ètic FIM de Morgan Stanley, promogut per Intermón, es regeix per una Comissió Ètica de selecció de valors que va aixecar gran polseguera a Espanya al retirar la confiança a Telefónica per l'escàndol de les stock-options. "

CRITERIS

Empresa Positiva

Entre els criteris financers més utilitzats per jutjar positivament un negoci o empresa hi ha els següents:

- Manufactura de productes medioambientals, biològics, d'estalvi energètic, educatius o elaborats per col·lectius socials o d'inserció laboral.
- Adopció de polítiques medioambientals.
- Reducció de la despesa d'energia i utilització d'energies renovables
- Política de reciclatge i protecció medioambiental.
- Respecte a la biodiversitat.
- Suport al desenvolupament comunitari i local.
- Igualtat d'oportunitats de gènere: dones en càrrecs directius i tracte igualitari.
- Relació amb els accionistes.
- Formació laboral.
- Relacions sindicals.
- Transparència en la gestió econòmica i financera.
- Iniciatives de comerç just i consum responsable.
- Transferències tecnològiques a països pobres.
- Respecte als drets humans i activitats en països on els violen

Empresa Negativa

Hi ha més d'un centenar de criteris ètics negatius per a activitats econòmiques i empresarials. Aquests són els més habituals:

- Producció i venda d'alcohol, armament, tabac, pornografia o drogues.
- Negocis de jocs d'atzar.
- Subministraments militars.
- Explotació laboral o infantil.
- Experiments amb animals.
- Destrucció medioambiental i de la capa d'ozó, i contaminació d'aigua o aire.
- Agricultura intensiva, biotecnologia i manipulació genètica.
- Energia nuclear.
- Producció de pesticides.
- Tala de boscos tropicals i utilització de la seva fusta.
- Minería contaminant.

Microcrèdits per combatre la usura tercermundista

El fenomen més portentós de la banca ètica és el del Grammen Bank de Bangla Desh, fundat pel professor d'economia Mohammad Iunus després de prestar, l'any 1976, 17 lliures esterlines (27,5 euros) a 41 famílies que estaven en la misèria perquè no podien tornar aquesta quantitat als usurers locals. Avui dia el grup Grammen inclou dues dotzenes d'organitzacions i fundacions, i dóna microcrèdits a dos milions de clients, que estan entre els més pobres de la Terra. Els seus beneficiaris solen ser víctimes d'una usura tercermundista com la dels mercats de Moçambic, on les venedores de fruites han de demanar cada matí als prestamistes nou metikais i a la tarda es veuen obligades a tornar a l'usurer 10 metikais: una taxa diària del 10%, que equivaldria a una TAE anual del ¡3.600%!

REPRIMIENDO SIN HUMILLAR

Soltar una reprimenda a una persona, echando en cara su conducta, suele ser humillante y poco efectivo. El autor propone no dejarse llevar por lo sentimientos primarios.

Nuestra primera reacción ante una persona que, a nuestro juicio, ha hecho algo mal, por acción o por omisión, es expresar nuestro enfado hacia ella, al propio tiempo que le echamos en cara su conducta. Esta clase de reprimenda suele ser humillante para el receptor de la misma. Lo más probable es que se sienta mal y que, según las circunstancias y su perfil de personalidad reaccione de un modo sumiso o que se defienda. En una palabra esta clase de reprimenda, queramos o no, no suele ser efectiva.

Sin embargo, hay un modo más efectivo de reprender, un modo que, en esencia, se propone ayudar a la otra persona a mejorar. Para explicar este enfoque he de hacer una distinción. Hemos de distinguir entre expresar un sentimiento y decir un sentimiento. Esto es, una cosa es irritarse y otra cosa es decir que estamos irritados. Una cosa es enfadarse y otra cosa es decir que estamos molestos con lo que la otra persona ha hecho. Cuando nos irritamos o nos enfadamos, herimos. Sin embargo cuando ~estamos explícitamente, con nuestras palabras, lo que sentimos, es menos probable que hiramos u ofendamos La cuestión es ¿Por qué no lo hacemos?

Sospecho que hay dos razones:

- La primera es el impulso primario de los sentimientos. Nos dejamos llevar por ellos.
- La segunda es el temor de parecer vulnerables.

Si decimos a la otra persona que su conducta nos ha molestado, ofendido o apenado, nos estamos abriendo a ella y, en cierto modo, nos volvemos vulnerables. Tememos parecernos poco racionales. La intervención de los sentimientos puede ser vista como una señal de debilidad. Sin embargo, esta disposición a parecer vulnerables es, en el fondo, una manifestación de nuestra fuerza interior. Sólo las personas interionuente fuertes se sienten seguras para decir lo que sienten, para dar acceso a su última frontera interior. Además cuando actuamos así, estamos ayudando a al otra persona. De esta modo, le hacemos saber los efectos de su conducta para que pueda corregir y mejorar.

Resumiendo, la razón de ser la reprimenda reside en su capacidad de ayudar a otra persona a mejorar. Ahora bien, para ayudar a otra persona a mejorar no basta con que le digamos lo que sentimos. Además, hemos de decirle en qué se ha desviado, brindándole una descripción detallada de lo que ha hecho y de sus consecuencias, en términos tales que sepa lo que ha de hacer para mejorar.

Finalmente, para que la reprimenda sea fecunda, ha de cumplir cuatro condiciones básicas:

- Primero, deberá proceder de una autentica voluntad de ayudar.
- Segundo, ha de haber una relación de confianza mutua.
- Tercero, ha de darse en el momento oportuno.
- Cuarto, ha de basarse en la presunción de que será de utilidad al receptor, ya que todas las personas tienen rasgos de muy difícil modificación.

Esperando que mas de uno reflexione sobre estas notas y se lo aplique, ya que todos estamos en el mismo barco.

Por Jose Maria Rodríguez - EXPANSION

LA EMPRESA EXCELENTE

Es la primera vez que tengo el honor de hacer un pequeño escrito y que espero no sea el último a raíz de cómo está cambiando nuestra Institución CAIXATERRASSA.

Lector asiduo e interesado por los temas financieros, leí hace unos meses en una prestigiosa revista económica "The Economist", que la empresa "más eficaz del mundo", era vasca, cosa que de momento me extrañó pues pensaba que era la empresa donde presto mis servicios.

Analizando dicho escrito, indicaba dicha publicación o artículo que " A LAS PERSONAS HAY QUE CUIDARLAS Y MOTIVARLAS, NO ESTRUJARLAS".

Parece ser, que la mencionada empresa funciona sin jefes, ni jefes de zona, sin horarios fijos y todas las decisiones se toman entre los empleados. Sigue el artículo indicando que en nueve años, han conseguido quintuplicar las ventas, multiplicar por 17 sus exportaciones e incrementar en casi un 300 por cien su plantilla. Todo éste éxito y filosofía se debe a un hombre "adelantado a su tiempo": Koldo Saratxaga , el cual explica que " nuestro proyecto se basa en las personas, en la autogestión de equipos y el liderazgo de todos. Es una organización horizontal y trabajamos para crear empleo y riqueza en la sociedad que vivimos".

De todo este largo escrito, son varias las moralejas que se pueden concluir o sacar siempre haciendo crítica constructiva , en nuestra entidad los jefes gastan demasiadas energías en controlar minuto a minuto, día a día, hora a hora, a los empleados, creando con ello una verdadera pérdida de tiempo y creando un enfrentamiento continuo y malestar en cada sitio de trabajo.

Es bueno dedicar a la empresa todas las energías, pero también es bueno y así lo confirman los estudios prestigiosos de numerosas personalidades del mundo laboral , dedicarse a la familia, al ocio etc.

Espero que con este pequeño escrito alguien tenga la capacidad, serenidad, y inteligencia de ponerlo en practica por el bien de CAIXATERRASSA y de todos los que formamos su plantilla en las diferentes categorías profesionales desde el Auxiliar al Director General, que como decía el malogrado catedrático Ernest Lluch, todos somos empleados de esta empresa.

Cosme Romerales

CONVOCATORIA DE LLISTES D'ESPERA

Darrerament s'ha constatat que per arribar a un lloc a la Caixa de Terrassa i tenir un sou més digne s'han creat les llistes d'espera.

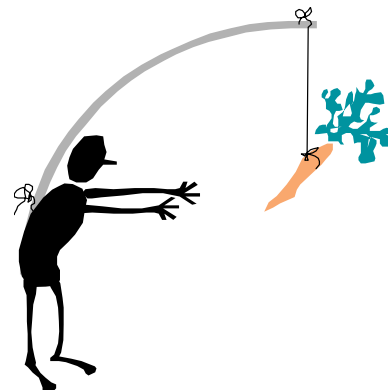
Per lo que si estàs interessat en algun lloc en especial, cal que t'apuntis a la llista corresponent:

- DIRECTOR GENERAL: 1 lloc
- DIRECTOR DE DIVISIÓ: 5 Llocs
- DIRECTOR DE ZONA: 11 Llocs
- CAPS DE DEPARTAMENT: 26 Llocs
- DIRECTOR, INTERVENTOR, APODERAT: 390 Llocs (Aquestes places no son tan rentables degut a la poca variació de sou i elevada quantitat de responsabilitat, principalment el darrer).



No es convoquen a les places de Manteniment de Caixers ja que aquestes vindran imposades via Zona, per tal de així poder premiar els favors prestats. (Pagant un altre Departament, per suposat).

Les Llistes d'espera queden obertes des d'avui, trucant per telèfon al Departament de Recursos Humans.



Gallipolis

EL TRACTAT D'UTRECHT, UN TRACTAT INTERNACIONAL

La recent història d'Espanya s'omple a vessar de patriotisme; ara ens trobem actualment amb l'afirmació del govern espanyol que el Tractat d'Utrecht de 1713 ha prescrit.

De conformitat amb aquell Tractat, Espanya va cedir Gibraltar a Gran Bretanya «amb tota mena de drets i per sempre» i va incorporar la Nació Catalana a Espanya per un període similarment indefinit. Espanya no pot beneficiar-se per ambdós cantons (*o Gibraltar és espanyol i la Nació Catalana és lliure, o bé Gibraltar és britànic i La Nació Catalana franc-espanyola*).

Gibraltar no ha estat mai territori espanyol, en contra del que el PP i el PSC-PSOE han vingut explicant de manera reiterada. Des d'aquesta perspectiva cal entendre els motius de la sobirania anglesa sobre el penyal. I si bé, la seva efectivitat va quedar lligada a la seva importància estratègica-militar, cal tenir en compte que la permanència britànica sobre el penyal frega els tres-cents anys (des de 1713), i en canvi, la presència castellana, que no espanyola ni molt menys catalana, no arriba a 240 anys, doncs bàsicament, al llarg de la seva història ha estat un reclamat territori moro.

Curiosament, el preu de la retirada del suport anglès en la causa de l'Arxiduc Carles III, el nostre aliat, va ésser ni més ni menys aquest enclavament geo-estratègic. Els espanyols, amb Felip V no van dubtar en cedir el control sobre el penyal als anglesos. Efectivament, el domini dels fèrtils territoris dels Països Catalans, i la seva dinàmica activitat comercial, era molt més apreciada per la dinàstica borbònica que no pas una simple posició estratègica, que podien suplir-se des d'altres ports propers.

No obstant, la facilitat amb què els espanyols es desferen de Gibraltar per dominar els territoris catalans, lleials a l'Arxiduc Carles va suposar la redacció d'el Tractat d'Utrecht. Mal els hi pesi als castellans, tot ha quedat escrit.

L'afany d'Espanya per recobrar Gibraltar (*després de més de dues centúries i mitja*) s'ha mostrat tan contagiós que el comitè de descolonització de les Nacions Unides ha acceptat el punt de vista espanyol que Espanya va signar el Tractat d'Utrecht sota coacció al final de la Guerra de Successió. Per conseqüent, segons el cas és presentat per Espanya, el Tractat ja no té validesa legal i és un anacronisme històric.

En particular, diuen els espanyols, hi ha l'article 10, que estableix el següent: *«El rei catòlic (Felip V) per aquest tractat cedeix en nom seu i dels seus hereus i successors, a la Corona de Gran Bretanya l'entera i completa propietat de la ciutat i el castell de Gibraltar, conjuntament amb el port, fortificacions i parts a què pertanyen: i ell renuncia a l'esmentada propietat, que tindran i gaudiran absolutament amb tota mena de drets i per sempre...»*

Però també els catalans haurien de conèixer que hi ha l'article 13, que diu: *«per tal com la reina de la Gran Bretanya ha pressionat i insistit, contínuament amb el seu més gran deler que tots els habitants de la Nació Catalana, de qualsevol estat o condició que siguin, han d'obtenir no solament un complet i perpetu oblit de tot el que fou fet en la passada guerra (Catalunya havia estat al costat de la Gran Bretanya), i fruit de la completa possessió de totes les seves propietats i honors, sinó que també han de conservar seus i íntegres els seus antics furs i privilegis».*

L'article 13 continuava dient que, *en recompensa pel perdó de Felip V. Espanya podia tenir Catalunya.*

Sense pèrdua de temps Espanya es va annexionar la Nació Catalana, hi va aplicar la llei de Castella. Hi imposà la llengua castellana i va administrar l'indret des de Madrid.

Els catalans així podem argumentar que si l'article 10 ha perdut efectivitat amb el temps (tal com reclama el govern espanyol), aleshores l'article 13 també ha perdut vigència i que la Nació Catalana hauria de ser lliure, i no patir com actualment una ocupació il·legal per les forces d'un altre Borbó (Joan Carles).

De fet, curiosament, i malgrat els hi pesi als espanyols, el signant garant de la seva posició va ésser el rei francès borbònic Lluís XIV, al cap i a la fi el representant del nou poder emergent en el centre d'Europa.

La Corona catalano-aragonesa, i les seves institucions i constitucions, queda malmesa però respectada, de manera explícita, en el conjunt del Tractat. Entre elles, especialment, el respecte a les seves llibertats i les seves lleis, malgrat el canvi de dominació dinàstica al passar sota l'esfera del Borbons, tot abandonant la dels Austries.

Tothom sap que això mai va ésser així, i que aquestes disposicions legals van ésser vulnerades per la prepotència espanyola i la covardia castellana, la qual gaudia "i gaudeix" del favoritisme borbònic. El Decret de Nova Planta va suscitar tota mena de reaccions internacionals, en aquell moment. La Cambra dels Comuns, a Londres, va discutir sobre la seva traïció envers els lleials súbdits catalans, i amb tal fi, va tractar de mitigar-ne els seus efectes devastadors. Des de llavors, el text i els mandats del Tractat d'Utrecht han esdevingut la mala consciència dels espanyols, i el penyal de Gibraltar la seva vergonya, i per tot això, en demanen la seva supressió.

Les normes de dret internacional públic tenen una interessant particularitat que ens és molt favorable: són d'obligat compliment. No aprofitar-ho, per inactivitat o per ignorància, ens suposaria una falta ben greu. Saber-ne tots els detalls és el primer pas. Després vindrà l'hora de l'acció.

DIRIGENTS

Una ramada de llops rondava pels verals. Entre ells en sobresortia un, recent postat, valent i assenyat, que apuntava per cap de colla.

Un dia sortiren a caçar. El llop alfa anuncià olor d'ovella i tots empengueren la cursa. El llop jove corria a frec del capítost.

En ple galop el subaltern digué a cau d'orella del llop guia:

-Sento ferum d'home.

Tots detingueren la marxa, flairaren a contravent i assentiren que allò era ensarronada.

Mentre deambulaven pel seu territori, el pare del llop promesa se li acostà renyant-lo:

-Que n'ets d'inexpert! Jo també l'he enumat l'engany, però he callat. El que havies d'haver fet era posar-te al darrera i deixar el cap a l'estacada. A hores d'ara ja reies punter! Has de tenir més astúcia! Has de ser més polític si vols arribar al capdemunt!

El jove llop li contestà:

-Perdoneu, però jo no crec que la política serveixi per derrocar adversaris.

Penso que el governant ha de servir i vetllar pel bé de tota la llopada.

El vell llop el deixà, movent el cap i remugant:

-Aquest "xicot" no farà pas carrera. És un idealista!

L'OBRRER

Obrer menys obrer igual a boina

Arrel quadrada de boina

igual a cueta amb gust a badana

Un obrer no és igual a un altre obrer

Mig obrer només és l'arrel cúbica d'una formigonera

Una formigonera és l'espai màxim, en metres quadrats,

perquè hi visquin trenta obrers i la família

d'un d'ells (a escollir).

Una formigonera serveix per preparar còctels gegants

o per marejar els ànecs

o per marejar els obrers

La meitat d'un obrer no és igual a un quart de vedella

Encara que si el quart és gran es viu millor que a la formigonera

i això per bé que romanguí aturada.

Obrer més taxi igual a obrer motoritzat

Obrer menys pic igual a obrer amb "mono"

Obrer dividit per dos igual a carnisseria.

Jo proposaria als nostres bons mandataris que consideressin

l'obrer com una espècie a extingir.

Obrer damunt d'obrer igual a marranada

Obrer multiplicat per obrer igual a fàbrica de conserves

Obrer menys obrer igual a boina

a boina de goma per posar-hi ciment

ciment d'una foooorrrrrrrrrrrrrmigonera.

EL PRIMER HOMBRE EN LA LUNA

El 20 de julio de 1969, Neil Armstrong, comandante del Modulo Lunar Apolo 11, se convirtió en el primer ser humano que pisó la luna.

Sus primeras palabras al sentar pie en nuestro satélite, "Este es un pequeño paso para un ser humano, pero un brinco gigante para la humanidad" fueron transmitidas a la Tierra y escuchadas por millones de personas.

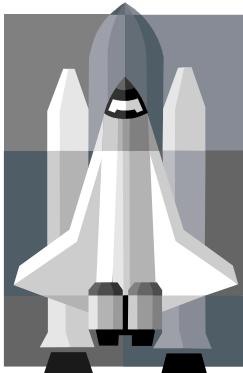
Justo antes de regresar a la nave, Armstrong hizo un comentario enigmático: "Buena suerte Sr. Gorsky".

Mucha gente en la NASA pensó que fue un comentario intrascendente sobre algún cosmonauta soviético. Sin embargo, después de verificarlo vieron que no había ningún Gorsky en el programa espacial ruso o americano.

A través de los años, mucha gente lo interrogó acerca del significado de aquella frase sobre Grosky y su contestación fue siempre una sonrisa.

El 5 de julio de 1995, Armstrong se encontraba en la Bahía de Tampa, Florida, contestando preguntas después de una conferencia, cuando un reportero le recordó la frase que había pronunciado 26 años atrás.

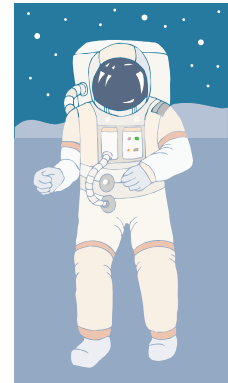
Esta vez, finalmente Armstrong accedió a contestar.



El Señor Gorsky había muerto y ahora Armstrong sentía que podía despejar la duda.

En 1938, siendo un niño en una pequeña ciudad del medio oeste, Neil se encontraba jugando a baseball con un amigo en el patio de su casa. Su amigo boleó la pelota, la cual aterrizó en el jardín contiguo, cerca de la ventana de la habitación de los vecinos. Sus vecinos eran la señora y el Señor Gorsky.

Cuando Neil se agachó a recoger la pelota escuchó que la señora gritaba al señor Gorsky: "¿Sexo oral?, ¿Quieres sexo oral?, ... ¡tendrás sexo oral cuando el hijo de los vecinos camine en la luna!".



Anècdota històrica.

RECALLS HISTÒRICS

La Tragèdia de Cambrils.

A conseqüència dels fets del Corpus de Sang (7 de juny del 1640) s'agregjà el conflicte, que ja feia temps que existia, entre Catalunya i el Govern d'Espanya. Decidits a sotmetre el nostre poble per la força -el comte d'Olivares deia que calia *allanar a Cataluña*-, els governants de Madrid llançaren contra la terra catalana un poderós exèrcit d'uns 25.000 homes, que a la tardor de l'any 1640 entrà a Catalunya per la banda de Tortosa.

L'exèrcit català, escàs i poc organitzat encara, es defensà heroicament en diversos llocs, especialment a l'anomenat coll de Balaguer. Els castellans, comandats pel marquès de los Vèlez -un descendent dels Requesens catalans-, entraren com una onada furiosa al Camp de Tarragona.

En mig del desconcert de la defensa -desconcert en què tingué part la traició- un home brau, un gran patriota, Jacint Vilossa, governador del Camp de Tarragona, organitzà la resistència a Cambrils, població amurallada que els catalans havien convertit en plaça d'armes.

En Vilossa, ajudat pel baró de Rocafort i pel sergent major de l'exèrcit català, en Carles Bertrolà, aplegà uns 4.000 homes a Cambrils, disposats a plantar cara a l'invasor. Era gent del Camp de Tarragona, a la qual s'havia ajuntat la gent del baró de Rocafort, o sigui uns 500 homes de la Conca de Barberà, una gran part dels quals eren de Sarraí.



Arribà l'exèrcit castellà davant Cambrils. La seva avantguarda fou rebutjada sagnantment pels catalans. Però aviat comparegué davant la vila els gros de les forces enemigues, i el dia 12 de desembre del 1640 posaren setge a la plaça.

Aquesta no podia resistir. Les seves muralles no valien gran cosa. No hi tenien els catalans l'artilleria que era necessària per a resistir el setge. Tampoc tenien cavalleria. No obstant, quan el marquès de los Vèlez intimà la rendició, el baró de Rocafort constestà que abans de la rendició preferia la mort.

En realitat, els assetjats volien guanyar temps, esperant que vinguessin noves forces catalanes. Però l'auxili ràpid era impossible. No podent confiar en l'auxili exterior i fent-se insostenible la situació per caure conti dels cabdils: En Vilossa, el baró de Rocafort, en Bertrolà, el batlle i dos jurats o regidors de la vila. A tots ells se'ls donà garrot, i llurs cossos foren penjats al portal de les muralles.

I vet ací que quan sortien de la vila els seus defensors desarmats, es produí una escena horrorosa. La cavalleria castellana, trencant les condicions de la rendició, es llançà amb els sabres desenveïnats damunt la massa de la pobra gent. Més de 500 catalans van ésser assassinats d'aquesta manera. Els caps de l'exèrcit invasor condemnaren el vergonyós crim, però no es va castigar a ningú.

A. ROVIRA i VIRGILI

“LLIBRE DE LECTURA LA MAINADA” – 10 de juny de 1921

ELS NOSTRES BALLS I DANCES

En Jan petit com balla (uns diuen en Joan Petit quan balla) es una dansa que tots l'hem ballat quant érem petits però deixeu-me explicar l'història d'en Jan:

En Jan Petit és un personatge de la història d'Occitana i un dels tres caps, juntament amb Laforca i Lapalha que es varen unir amb milers d'homes per tal de plantar cara al rei Sol (Lluís XIV) al 1643 i el fet que va donar el nom a la cançó es que en Jan va caure en mans de la tropa enemiga i els soldats es van encarregar d'esclafar-li tots els ossos al mig del carrer i després el varen fer en trossets, fins que va morir. I així s'explica la trista cançó d'en Jan Petit que dansava amb la cama, amb el peu, amb el dit, ...

BALL DEL JAN PETIT. Caldes de Montbui

Lento

Jan pe-tit com be - la, be-la, be-la, be - la,
 Jan pe-tit com be - la, be-la amb el dit, amb el
 dit, dit, dit, a - ra be-la, a - ra be-la, amb el
 dit, dit, dit, a - ra be-la en Jan pe - tit.

BALL DEL "JAN PETIT"



COL·LECTIU J. B. BOIX

6 milions d'innocents

(menys uns quants espavilats)

AVÍS per als ciutadans maltractats des de fora i malservits des de dins



AVUI RECOMANEM PER LLEGIR

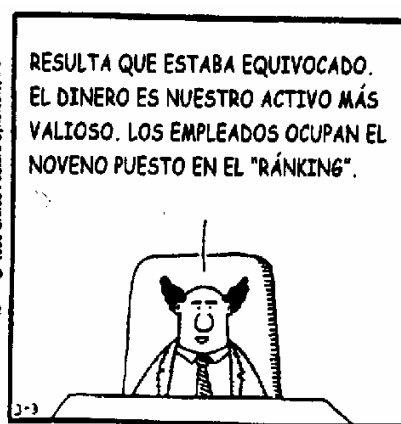
Aquest llibre té el valor d'explicar una llarga sèrie de fets polítics, socials i econòmics que la majoria de ciutadans desconeixen, tot i que els afecten directament. Els autors -un periodista, un jurista, un economista, un empresari, un home de l'esport, un excapellà i un metge- s'han donat el nom de Col·lectiu J.B. Boix per redactar aquest llibre que, aturant-se a examinar els temes més apassionants de la vida catalana d'avui, és la història d'una decepció. Una decepció compartida per bona part de la societat.

I aquí se'n fan constar les causes. No tan sols les dificultats i les injustícies que Catalunya ha rebut, i rep, en el tracte amb Espanya, sinó també els errors, les febleses i les complicitats que es poden descobrir entre els qui tenen poder entre nosaltres.

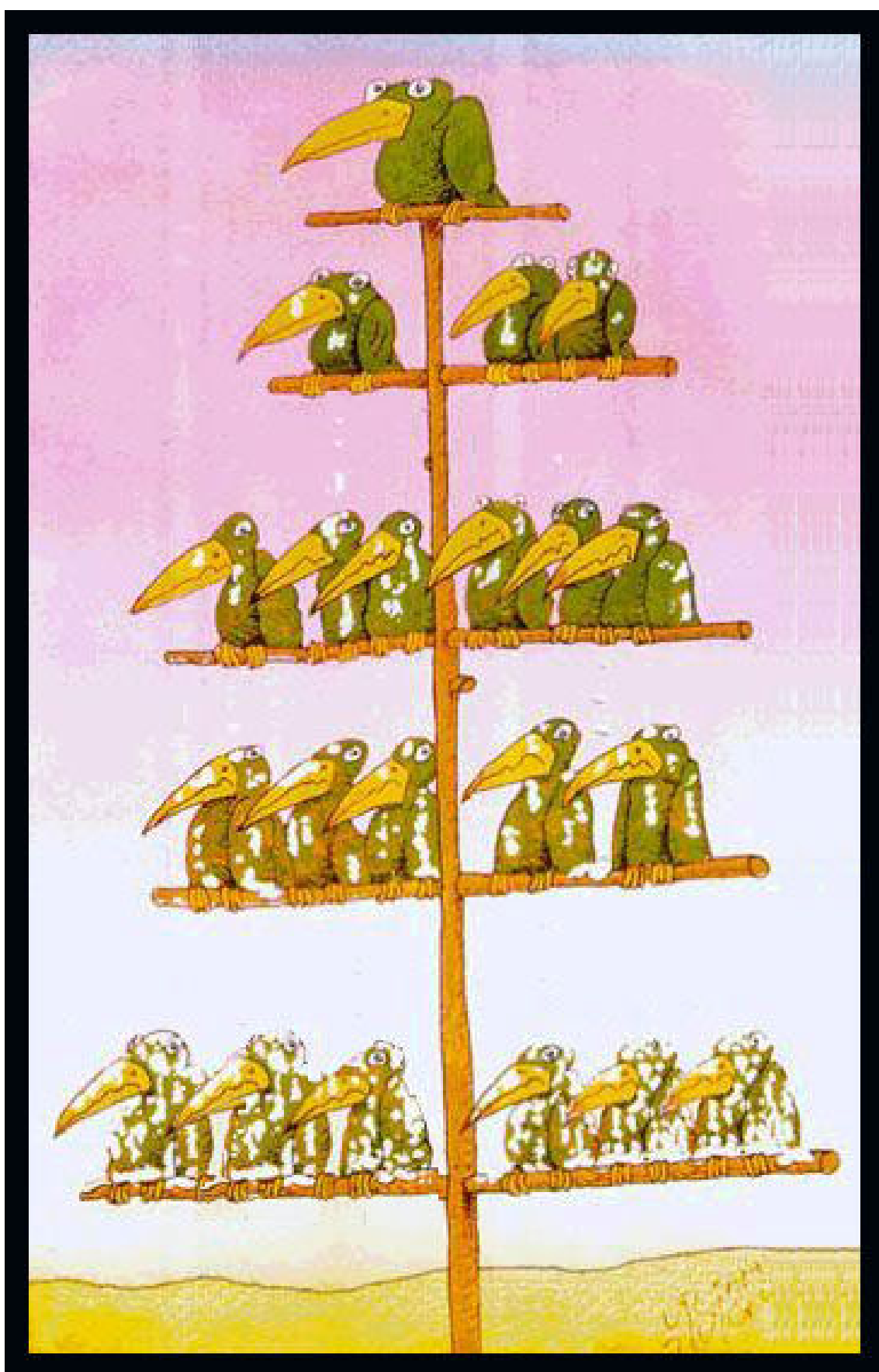
Vam entrar en la democràcia pensant que teníem una arma poderosa a la mà i hem acabat anant amunt i avall amb un caçapapallones.

El Col·lectiu J.B. Boix explica amb tots els pèls i senyals casos lamentables d'abdicacions, de jocs d'interessos, d'operacions dubtoses, i al coneixement dels fets hi afegeix el punt de sàtira dels qui, havent-se engrascat amb un projecte, són capaços -des de la fe democràtica, i sense adscripció a cap partit- de descriure'n la narcotització. Les culpes estan repartides. Els ciutadans decebut descobriren en aquest llibre que la culpa de la frustració no és seva. I que, encara que la veritat no sigui sempre agradable, cal dir-la per decència i conèixer-la per intentar corregir-la.

NOTES D'HUMOR



ORGANIGRAMA CLÀSSIC



THIS IS AMERICA

1er) PLEGAR UN NOU BITLLET DE \$20 COM S'INDICA..



2on) CONTINUAR PLEGANT D'AQUESTA FORMA (Comparar que quedi com el dibuix de la dreta.)



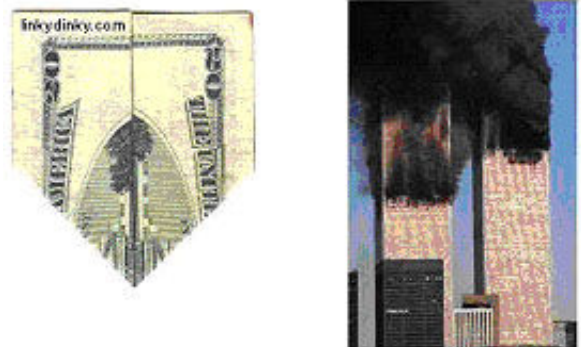
3r) PLEGAR-HO DEL COSTAT DRET exactament com s'ha plegat el de l'esquerra.

Veureu com el Pentàgon està cremant (cercle vermell)



4rt) ARA GIRAR EL BITLLET PER MIRAR DARRERA

Les Torres Bessones del World Trade Center estan juntes i fumejant.



I per acabar-ho d'adobar, el que representa un plegat desigual d'un bitllet de \$20, que fins i tot permet la combinació amb les paraules del bitllet d'un famós nom de 5 lletres.



Vertaderament el plegat geomètric d'un bitllet de \$20 pot amagar accidentalment una representació d'ambdós terrorífics atacs i al mateix temps el nom del terrorista mes buscat arreu del mon?

PROGRAMACIÓ DE TELEVISIÓ

- 08:30** Buenos días, España.
Convidat: José Maria Aznar.
- 09:00** El escuadrón de la muerte.
Les lluites diàries dels empleats d'oficines per aconseguir uns millors resultats.
- 09:55** Los Hombres de Harrelson
Les lluites diàries dels empleats de Serveis Centrals per aconseguir uns millors resultats.
- 10:50** Las supernenas.
Les lluites diàries dels directius de caixa per aconseguir uns millors resultats.
- 11:20** Cinema de matí: "Alta societat"
Retrat en profunditat sobre la "High society", aquelles persones "vip" que no es barregen amb la chusma i que quan es creuen amb algú de posició inferior ni tans sols el saluden.
- 13:35** Caminando entre dinosaurios.
Crònica d'una reunió quotidiana del consell d'administració.
- 14:30** Telenotícies Migdia.
Ja no ens hem de preocupar pel fet que el Saddam Hussein pugui arribar a bombardejar les nostres terres per culpa de l'Aznar. Encara que tiri una boma a Terrassa, encara que es morin tots els empleats de caixa, encara que es derrumbi l'edifici de Serveis Centrals, encara que no quedi cap client viu per contractar cap mena de producte, tranquils... l'ordinador central seguirà funcionant.
- 15:30** Mr. Bin... Laden
Les noves aventures d'en Mr. Bin Laden, que ara s'ha afaitat la barba i és empleat d'oficina.
- 16:05** La Columna.
Reportatge sobre la punyetera columna, una de les moltes que hi ha a Serveis Centrals, amb les que t'hi fots de lloros cada dos per tres i que a sobre et deixen la roba feta un fàstic.
- 17:30** Informatiu cinema.
El corrector ortogràfic de la Intracet ha corregit diversos noms de sèries i pel·lícules que sempre hem escrit malament, i ens detalla la seva forma correcta. Per exemple: en lloc de "Starsky y Hutch", hem d'escriure "Estarsqui i Jatx"; en lloc de "Tango y Cash", "Tangu i Caix"; en lloc de "Forrest Gump", "Forrest Gamper"; i en lloc de "American Graffiti", "Pintada feta amb esprai de pintura pulveritzada en una paret que està en algun lloc dels Estats Units".
- 18:00** Cinema: "Tira a mamá del tren"
Pel·lícula patrocinada per caixa terrassa per concienciar a tots els seus empleats de la importància del reciclatge medioambiental en tots els aspectes de la seva vida i així evitar que ens quedem sense la ISO.
- 19:25** Lavabo público.
Reportatge sobre les aterrades psicofonies i els estranys sorolls que es poden escoltar als lavabos de Serveis Centrals, crits d'angoixa i de dolor d'algun ésser tormentat per l'esforç.
- 20:30** Telenotícies Nit.
Darreres novetats sobre el cas Opening: resulta que aquesta mateixa empresa també gestionava els cursos a distància impartits a caixaterrassa, per la qual cosa tots els alumnes que hàgin fet o estiguin fent actualment algun d'aquests cursos deixaran de cobrar la seva nòmina per poder tapar així el forat que ha deixat aquesta moguda.
- 21:15** Cinema nit: "La tapadera"
Negra història sobre una empresa que feia enquestes als seus empleats per fer veure que es preocupava per ells, quant en realitat estava desviant partides de diner en gastos superflus.
- 23:05** Sessió contínua: "El club de los empleados muertos"
Cada mes, aquells departaments o oficines que queden al final del rànking de valoració són eliminats i passen a millor vida. Aneu amb compte, companys!
- 01:05** Informatiu: "11-S, un any després"
Reportatge que explica les precises mesures que la cúpula directiva de la nostra entitat ha pres per a que els terribles fets que van tenir lloc l'any passat a Estats Units mai puguin succeir a casa nostra. Per exemple, cada empleat d'oficines haurà de dir en veu alta el seu codi secret al seu cap per comprovar si coincideix amb la llista de codis secrets que hi haurà penjada en un plafó; se li demanarà el DNI a tots els clients que entrin a l'oficina amb metralleta o pistola; i finalment, sota cap concepte es podran entrar tallaungles a l'Edifici de Serveis Centrals.



Mesures intel·ligents per evitar atemptats com els de les torres bessones.